

GODOVI ● PRAZNIKI ● SVETE MAŠE

3. ADVENTNA NEDELJA - 13. december 2020

Lucija, devica, mučenka

Ob 8.00: za žive in pokojne župljane

Ob 10.00: + Marjan Zrimšek, obletna in + starši Zrimšek

Ponedeljek: 14. 12. 2020

Janez od Križa, duhovnik, cerkveni učitelj

Ob 18.30: + starši Alojzij in Marija Okorn, p. n. hčerke Tončke z družino

Torek: 15. 12. 2020

Antonija, Krizina in druge drinske mučenke

Ob 18.30: + Ana Černe, po namenu Lojzeta Okorna z družino

Sreda: 16. 12. 2020

Adelajda (Adela), kraljica - **začetek božične devetdnevne**

Ob 7.00: v zahvalo

Četrtek: 17. 12. 2020

Viviana, opatinja

Ob 18.30: + Ivanka Belak, po namenu hčerke Mari z družino

Petek: 18. 12. 2020

Vunibald, opat

Ob 18.30: za srečen porod pri Okornovih

Sobota: 19. 12. 2020

Anastazij, papež

Ob 18.30: ob 10. obl. poroke v zahvalo in za Božje varstvo v družini Glavan

4. ADVENTNA NEDELJA - 20. december 2020

Vincencij Romano, duhovnik

Ob 8.00: za pokojne starše od Marije Ahlin

Ob 10.00: za žive in pokojne župljane

Župnija

Sv. Simona in Juda Tadeja

Ljubljana Rudnik

OZNANILA

Od 13. do 20. decembra 2020

Veselite se - molíte - zahvaljujte se

Vzpodbudne besede, ki jih Pavel piše krščanskemu občestvu v Tesaloniki, veljajo za vse čase, ravno v krizah, in dandanes posebej za nas. Če ne bi bilo korona-krize, potem bi nas to pismo zlahka uglasilo na božič, za mnoge najlepši čas v letu: **“Zmeraj se veselite. Neprenehoma molíte. Vsem se zahvaljujte; kajti to je Božja volja v Kristusu Jezusu glede vas”** (1 Tes 5,16-24).

Kristjani smo poklicani k veselju. Ideal veselega kristjana v kriznih časih se zdi, da je protisloven. Skrbi, strah, trpljenje in žalost nas spremljajo že mesece. Naš vsakdan je zasenčen s previdnostjo, omejitvami in odpovedjo, in zimska tema krepi hrepenenje po svetlobi. A če človečnost cveti, se tudi zemlja veseli (Iz 61,1-2.10-11)

Ko Pavel govori o veselju, misli na veselje, ki ga je doživel pred vrati Damaska, ko je srečal Jezusa. Od takrat je bil drugi človek, ljubitelj Kristusa.

Naša srečanja s Kristusom potekajo bolj tiho in manj spektakularno. Vendar ga srečujemo, čutimo, da mu pripadamo, zaupamo mu. Krščansko veselje je tiho, vendar spreminja življenje. Kajti utemeljeno je v ljubezni do Jezusa, ki nam jo več ko stoterno vrača. Strah in žalost pritiskata tudi na vernike. Ni se nam ju treba sramovati. Tudi Kristus je jokal in občutil strah. Nikoli nismo sami, tudi kadar doživljamo ure, ko se čutimo tako zapuščene kakor Jezus na Oljski gori. Ali ni to razlog za veselje!

Krščansko veselje se hrani iz vere, da je Kristus smrti odvzel njeno grozljivo moč in nam odprl pot v večno življenje. Krščansko veselje nas nosi in sveti v noči življenja. Je božična svetloba.

Na poti k svetlobi veselja nam pomagajo adventni obredi, kot adventni venec, in tudi sv. Lucija, ki danes goduje. Baje si je iz sveč izdelala svetlečo krono in si jo dala na glavo, da bi imela proste roke za hrano, ki jo je nosila preganjanim kristjanom v podzemnih skrališčih. Njena svetloba je prinašala upanje v temo.

Veseliti se - moliti - zahvaljevati se, to so ključne besede za izpolnjeno življenje v Kristusu. Janez Krstnik danes pokaže nanj (Jn 1,6-8.19-28). Na Luč! Kdor gre z njegovo lučjo naprej - kljub vsem kamnom spotike -, zanj je vsak dan božični. **Veselite se!**

Izdal: Župnijski urad Ljubljana Rudnik **Odgovarja:** Lojze Zupan, župnik

Tel.: 01/420 21 36; GSM: 041/515 030; Splet: www.zupnjarudnik.si

TRR NLB: SI56 020580262293859

V sredo, 16. decembra, začnemo božično devetdnevno . Z njo se bolj zavestno in zavzeto pripravljamo na praznovanje Jezusovega rojstva v božični noči, predvsem v naših srcih. Če se bodo korona omejitve kaj zrahljale in bo možno priti k bogoslužju v cerkev, potem prsrčno dobrodošli prav vsi, posebno še otroci, birmanci in prvoobhajanci. Drugače pa se zberajte ob adventnem vencu, morda ob Mariji romarici, ob Svetem pismu, v molitvi desetke rožnega venca, zapojte adventno pesem. Pri božični devetdnevni se bomo vsak večer obogatili z mislijo iz knjižice **“Ne bojte se”**, ki jo je napisala Tadeja Roblek, mati štirih otrok iz Gorič. Prinaša tole sporočilo: *Če se trudimo biti pogumni, če varujemo drug drugega kakor pastirji ovce, če kakor angeli prinašamo veselje, potem se ne bomo bali, imeli bomo pogum za življenje - tudi s korona virusom. Seveda naredite tudi veroučno nalogo; ste prišli pravočasno do tiste z adventno vsebino?*

Pri prižiganju tretje sveče

Vidimo drug drugega! Odnos, skupnost, občestvo raste, kjer in ker ne vidimo samo sebe, ampak tudi druge.

Danes je nedelja “Veselite se”, nedelja veselja. Smemo se veseliti Božiča, prihoda Boga v Otroku iz Betlehema.

Molitev:

Dobri Bog, na svetu nismo sami. Mnogi nam pripadajo in bogatijo naše življenje.

Pomagaj nam, da bomo tudi mi druge razveseljevali, in daj nam spoznati, kje smo v tem adventnem tednu potrebni - v svoji družini, v našem kraju, v naši župniji. Amen.

Več upanja kot strahu

Tudi otroke zelo skrbi corona virus. Tomaža iz Italije na primer. Star je pet let, bister, toda zaskrbljen. Če zdaj nihče več ne sme potovati, kako bo potem prišel Božiček k meni?

S pomočjo svojega očeta, ki njegovo skrb zelo resno jemlje, napiše Tomaž pismo direktno na predsednika vlade. In glej, on takoj odgovori. *“Ne delaj si skrbi, dragi Tomaž, piše predsednik vlade Italije, gospod Conte. “Babbo Natale” - tako pravijo Božičku v Italiji - Babbo Natale ima mednarodno odobritev potovanja. Sme povsod potovati in vse otroke obdariti. Polega tega nosi masko in drži razdaljo. Prosim, nastavi mu samo par keksov in malo toplega mleka pod božično drevo”.*

Otroške skrbi so težke skrbi, kakor pri nas odraslih. In tudi tukaj velja, kar Tomažev oče in predsednik vlade vzorno izpolnjujeta: otrokove skrbi jemljeta resno. Ne smejeta se jim. Tudi če skrbi kdaj niso upravičene, so vendar tu. In mučijo male in velike.

Končno ima bister deček prav. Če nihče ne sme potovati, kako naj potem pride Božiček k njemu?

On pride. K malim in velikim. Tudi k Vam in k meni. Morda pride drugače kot v prejšnjih letih. Toda prihaja. Pred vsem zaradi skrbi prihaja. Tudi Bog jih jemlje resno; ne smeji se jim.

Ko je Bog takrat prišel na svet, je prvi stavek veljal našim skrbem. *Ne bojte se*, oznanjajo angeli. *Ne bojte se*, pravi ali pokaže Jezus ljudem v svoji bližini - učencem in učenkam, pa tudi čisto tujim. Tudi če so časi, in je zdaj čas, v katerem se lahko zelo bojimo, vedno obstaja še več upanja.

Ker so ljudje, ki nam pomagajo, ki nam prislunhejo, ki imajo za nas morda majhno darilo. In ki nas tolažijo, nam posvetijo nekaj časa. In ker pričakujemo rešitev - z višave!

Ljudje smo lahko kakor takrat angeli. Zaskrbljenim pokažejo: *Ne bojte se*. Kjer takšni ljudje so, tam je upanje. Kjer smo mi, tam je lahko upanje!

Priti domov skozi vrata smrti

Eden zadnjih romanov portugalskega nobelovega nagrajenca Joséja Saramago ima naslov *“Čas brez smrti”*. “Naslednji dan ni nihče umrl.” Tako se začne roman, v katerem postane nepredstavljivo resnično, kajti od tega trenutka dalje nihče več ne umre - niti nasilno niti mirno. Smrt stavka. To pa bi bilo nekaj - prav v tem letu. Ni čudno, da ljudje v romanu stavko smrti navdušeno pozdravijo. To lahko razumemo. In znanost dela na tem s polno paro. Mnoge bolezni, ki so poprej vodile v smrt, danes ne predstavljajo nobene nevarnosti. Pri drugih obstaja upravičeno upanje. In raziskave potekajo še v drugo smer: ustaviti proces staranja.

Toda takšne perspektive vzbujajo tudi strah. Po pravici. Tudi v romanu *“Čas brez smrti”* se začetno navdušenje nad stavko smrti hitro sprevrže v katastrofo. Najprej za sisteme socialne varnosti, a to bi bili eventualno rešljivi problemi. Razumljivo tudi stiska hudo bolnih, za katere je smrt rešitev. Toda katastrofa zadene vse ljudi: življenje izgubi svojo vrednost, je brez cilja. Večno življenje na zemlji - utopija, ki bi postala mora.

Ali je ta utopija življenja brez smrti v tem letu in ravno tudi v tem adventu sploh ustrezna tema? Preveč konkretni sta bolezen in smrt kakor tudi strah pred njima za mnoge. In ker krščanska vera ne ponuja namišljenega utopičnega romana, ampak otipljivo upanje. Upanje, ki spregovori tudi v adventnih besedilih, ki pripovedujejo o Gospodovem prihodu. Tudi tukaj je prisoten strah; predstava o koncu časov se zdi znosna, ker je še, kakor upamo, nekje daleč. Strah pred velikim ničem. Toda kar najprej prestraši, lahko postane tudi obljuba: *“Dvignite svoje glave, kajti vaša odkupitev se približuje”* (Lk 21,28). Drugače kot pri smrti “osvobojenih” ljudi v Saramagovem romanu, naše življenje ni brez cilja, nasprotno: odrešenje nam je obljubljeno. Večno življenje kot priti domov v nebeško domovino - skozi vrata smrti. Ta najtežji korak ostaja, ampak pomeni povratek. V to zaupati je težko: iz lastne moči nemogoče. Toda v nobeni krizi ne ostanemo sami: *“Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa nikakor ne bodo prešle”* (Mt 24,35). Imamo Božjo besedo, s katero se lahko vedno znova dvignemo.

